

Čez tisoč let

Nekoč pred tisočimi leti,
ploščat je bil svet.
Če plul boš prek roba,
boš moral umreti.

Nekoč pred tisočimi leti,
ljudje so po Zemlji hiteli,
čez travnike in gozdove,
zdaj pa so se za zaslone ujeli.

Nekoč so živeli pomembni junaki,
vse oceane prepluli so pomorščaki.
Takrat svet bil je neadkriti,
veliko smo semarali se navčiti.

Nekoč so bili časi temačni,
dnevi bili so mračni.
Grozne so se stvari zgodile,
v tancico skrivnosti so se zavile.

Nekoč, ko dnevi bili so oblačni,
ljudje bili so prestrašeni in lačni.
Toda upanje jim je ostalo,
da nekoč bo zlo odgnalo.

Nič se nisimo naučili iz napak, ki smo jih delali nekoč,
še vedno pohlepno grebemo se za moč.
Čez tisoč let se nam bodo posmehovali,
našim zmotam se smejali.

Vedno pa bomo in smo bili
željni svobode.
Čeprav jo bomo kdaj izgubili,
si jo gotovo bomo nazaj priborili.

Rok Dužanica, 9.9